

Finansministeren (Henry Grünbaum): Også for dette lovforslags vedkommende kan jeg udtrykke tilfredshed med behandlingen, idet der er givet tilslutning fra samtlige ordførere til hovedprincippet.

Der er sat spørgsmålstegn ved datoen af hr. Ib Thyregod og ligesom sidst af hr. Niels Westerby, og det er klart, at man kan se på det i udvalget. Jeg mener for mit eget vedkommende ikke, der er noget som helst forkert i at sætte datoen til 1. januar 1966. Det er jo den eneste måde, hvorpå man kan forhindre, at disse misbrug finder sted. Folk, der har tegnet disse kontrakter i 1966, får et ikke tilsigtet skattefradrag, hvis de hæver kontrakten; de kan i øvrigt allerede have gjort det, eller de kan ophæve den i begyndelsen af næste år, og så får de altså et ikke tilsigtet skattefradrag, hvis virkning jo først indtræder i næste skatteår.

Jeg vil gerne lige nævne, at det samme jo sker på utallige andre områder vedrørende skattelovgivningen. Når vi f. eks. vedtager udskrivningsloven hen i marts måned, ændrer vi på en række områder skattebestemmelser, som man for så vidt kunne sige borgerne har disponeret efter i god tro ifølge den udskrivningslov, vi havde i det år, de tjente deres indtægter, da de skrev selvangivelsen o. s. v. Hvis man endelig skulle ind på den betragtning, kunne den faktisk også anlægges for udskrivningslovens vedkommende, måske ikke formelt — jeg vil indrømme, der er en formel forskel — men reelt.

Jeg skal ikke gøre det til noget stort spørgsmål. Jeg synes, det ville være forkert, hvis man ændrede datoen til 1. januar 1967; så skal vi have et helt år til med disse misbrug, som alle erkender er misbrug.

Med hensyn til de ældre selvensionisters stilling vil jeg give udtryk for, som jeg også har sagt tidligere, at der er alvorlige problemer for denne gruppe i befolkningen på grund af inflationen og måske også på grund af en dobbeltbeskatning. Det har jeg ikke noget kendskab til, men jeg vil gerne se på det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til det udvalg, der er nedsat vedrørende forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om selvangivelsen af indkomst og formue, om foranstaltninger til kontrol med selvangivelsen og om straffen for skattesvig m. v.

(Lovforslaget (nr. 24) findes i tillæg A. sp. 47, fremsættelsen i tidenden sp. 36).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Peter Nielsen: Også for dette lovforslags vedkommende kan jeg tillade mig at henviser til, hvad der blev sagt ved den første førstebehandling, om man kan udtrykke sig således. Det er jo et lovforslag, der skal begrænse skattesnyderiet og hjælpe skattemyndighederne, men jeg vil dog sige, at dermed kan det sidste ord ikke være sagt om selve skattesnyderiet. Jeg tror, den væsentlige kamp mod dette skattesnyderi — og den kamp skal føres, for der er jo efterhånden en voksende irritation navnlig blandt lønmodtagere over alle dem, der ulovligt og mange gange også lovligt kan unddrage sig deres skattebyrde — skal føres gennem en forenkling af hele vort skattesystem, og det spørgsmål kommer vi jo til i eftermiddag under behandlingen af forslaget om kildeskatten.

Finn Poulsen: Under hensyn til den ret grundige behandling, lovforslaget fik i oktober måned, skal jeg ikke gøre så forfærdelig mange bemærkninger om de 3 områder, som behandles i lovforslaget og i ministerens fremsættelsestale. Det er jo spørgsmålet om ligningsorganerne, ministeren omtaler, herunder amtsligningsdirektoraterne, spørgsmålet om personaleuddannelse og nu i den sidste fremsættelsestale en bebudelse af et nærmere samarbejde mellem toldvæsenet og skattemyndighederne. Der fore-

[Finn Paulsen.]

ligger ikke herom noget lovforslag, så det er altså udtryk for, at jeg følger forretningsordenen, når jeg forholder mig tavs på dette punkt, men ikke udtryk for, at jeg i alle henseender er enig med ministeren med hensyn til de oplysninger, ministeren har givet.

I øvrigt er det jo oplysningspligtens udvidelse og de udvidede kontrolbeføjelser for myndighederne, der er lovforslagets emne. Og det er som sagt ret udførligt behandlet i oktober, så jeg skal kun gøre få bemærkninger.

Ministerens begrundelse for nu igen at tage kontrolloven op til behandling på et tidspunkt, hvor den gældende kontrollov, som vi jo sidst fik ændret i 1964, endnu ikke synes udnyttet i praksis, synes alene at være et hensyn til lønmodtagerne, lønmodtagerorganisationernes krav om ligestilling med de private erhverv. Og det er vel naturligt, når man i sit politiske virke ganske særligt føler sig forpligtet til at varetage enkelte gruppers interesser, enkelte organisationers synspunkter, at sådan noget slipper med ind. Men det er da klart, at denne betragtning ikke sagligt kan dække ret meget. Den kan i realiteten ingenting dække. Skal en ordning i retning af det, ministeren nu foreslår, gennemføres, må det være ud fra en rent praktisk overvejelse af på den ene side hensynet til ligningens effektivitet uden at bebyrde administrationen med mere omstændelighed og skatteyderne med større besvær end nødvendigt og på den anden side hensynet til skatteyderen, der jo har krav på ikke at besværes unødvendigt og krav på at vide ifølge lovtæksten, hvad han er pligtig at oplyse over for myndighederne, og hvilke konsekvenser ufuldstændige eller urigtige oplysninger medfører.

Jeg skal ganske kort om den første af de to væsentlige ting, den udvidede oplysningspligt, sige, at ministerens forslag forekommer mig for ubestemt formuleret. Der tales om, at man nu ud over på selvangivelsen at opgive indtægter og udgifter også skal give andre oplysninger af betydning for skatteansættelsen, og der nævnes i fremsættelsen visse eksempler, som er ganske gode, og hvor ministeren utvivlsomt i et vist omfang kan have ret; men lovtækstens formulering går jo langt videre end de nævnte

eksempler. Jeg er ikke tilhænger af denne vide formulering af lovtæksten; den er uklar, den giver ikke borgeren det sikre grundlag for ved en gennemlæsning af loven at få at vide, hvor han er. Jeg skal ikke gå i detaljer, men det er et af de spørgsmål, som vi må se nærmere på i udvalget.

Om de udvidede kontrolbeføjelser gælder noget af det samme. Navnlig to væsentlige bestemmelser synes ikke velbegrundede; der er ikke taget rimelige hensyn til skatteyderen. Jeg tænker naturligvis her på reglen om, at adgangen til at gennemgå regnskabsmateriale m. v. på stedet ikke længere som nu skal være betinget af, at der er fremkommet forhold, som giver rimelig grund til sådan gennemgang. Det er meget betænkeligt at slette den betingelse. Vi ved, den var meget stærkt diskuteret i 1957, hvor udvalget blev enig om at fastholde den i en lidt anden formulering end i den oprindelige lov fra 1946. Det er meget betænkeligt, og det er også meget betænkeligt, når der nu foreslås en udvidet adgang til politimæssig bistand. Sammenligningen med regler for indirekte afgifter halter.

Alt det må vi komme tilbage til i udvalget. Principielt er vi selvfølgelig enige i, at en ligning skal være så effektiv og retfærdig som muligt; det er ikke klart blot med at sige dette, det er først klaret, når vi har set, hvordan reglerne rent praktisk kan udformes. Der forestår, så vidt jeg kan se, et særdeles grundigt udvalgsarbejde, og det er vi selvfølgelig helt parat til at medvirke i.

Poul Schlüter: Under første behandling af det tilsvarende lovforslag i første samling blev der fra vort partis side rejst en række ønsker om yderligere oplysninger, som jeg går ud fra at jeg ikke behøver nu at trætte med; det er spørgsmål, vi vil rejse i udvalget.

I øvrigt vil jeg gerne sige som udgangspunkt for mine betragtninger, at vi må i folketinget erkende, at det slet ikke er små beløb, som hvert år unddrages skattepligt. Statistikerne skændes bravt om, hvilken beløbsstørrelse der er tale om, og er slet ikke enige, men vi kan vist sige med sikkerhed, at det er en ikke ringe del af den samlede danske indtægt, der er unddraget beskatning. Og vi kan vel også i

[Poul Schlüter.]

den forbindelse her i tinget slå fast, at det kan den del af befolkningen, som betaler skat af hver krone, som tjenes, ikke være tjent med. Tinget er jo valgt for at varetage de interesser, som haves af dem, der loyalt opfylder skattelovens krav, og derfor er det en opgave for os til stadighed at følge, om det er muligt at ændre i kontrolloven og andre steder i systemet, således at vi får hele den samlede nationalindkomst frem til beskatning. Det er ud fra dette synspunkt, vi fra mit partis side betragter det lovforslag, finansministeren har fremsat.

Der har i de senere år været ført en vældig debat omkring problemet om en mere effektiv ligning, og en sådan er vi altså tilhængere af. Men jeg vil gerne gøre den tilføjelse, at når man ofte forsøger at fremstille det således, at det skulle være en enkelt eller ganske enkelte særlige grupper af befolkningen, som unddrager sig den fulde skat, forekommer det mig at være lidt usagligt; det vil jeg advare imod at man gør. Jeg tror for så vidt, at de brodne kar i denne forbindelse findes inden for alle grupper af befolkningen, måske i særlig grad inden for de områder, hvor kontrolloven har svigtet.

Der er i mange kredse en vis ulyst ved at betale skat af indtægter, man skaffer sig ved arbejde i fritiden, ved ekstra arbejde og al den slags. Det kunne der siges meget om; der er egentlig ikke grund til det, jeg vil blot gerne fastslå, at vi må lægge til grund, at vi bør udforme loven således, at den muliggør effektiv kontrol med alle indkomstgrupper.

For så vidt synes jeg ikke, finansministeren har været særlig opfindsom med det lovforslag, han har fremsat, heller ikke når jeg ser det i relation til de tanker, finansministeren i det sidste års tid ofte har givet udtryk. Men det skal jeg ikke klandre ham for. Det ligger vel således, at skattemyndighederne allerede i dag på en lang række områder har bemyndigelser til kontrol og eftersyn, som skattemyndig-

hederne rent faktisk ikke udnytter, og det hænger vel sammen med, at det kniber med at skaffe tilstrækkeligt, kyndigt, uddannet personale.

I den forbindelse har vi hæftet os ved de muligheder, der nu må være i forbindelse med omorganisation af amtstuerne for at lade folk overgå til amtsligningsinspektorerne, som sikkert er en institution, vi i de kommende år kommer til at udbygge, således at vi kan give de folkevalgte skattemyndigheder, skatterådene, mere teknisk kyndig bistand i ligningsarbejdet. Der skal sikkert etableres et samarbejde mellem kommunalforeningerne og skatterådsforeningerne på den ene side og staten på den anden med henblik på at skabe en uddannelse af sådant personale, så vi kan få en mere effektiv ligning.

I det væsentlige går finansministerens forslag ud på, at der nu skal skaffes hjemmel for at pålægge skatteydere pligt til at give supplerende oplysninger i forhold til de driftsregnskaber og andet, som indsendes til skattemyndighederne i dag. Det er vi ikke betænkelige ved. Vi skal naturligvis i udvalget se nærmere på, om det lader sig gøre at begrænse den almene bemyndigelse, finansministeren gerne vil have sig tillagt. Vi er enige i den tanke, som hr. Finn Poulsen førte frem, at man, hvis man da kan undgå det, ikke skal give finansministeren en sådan almen, ubestemt bemyndigelse. Vi vil gerne bidrage til at underkaste dette spørgsmål en nærmere analyse.

At der bliver hjemmel nu til at foretage kontrol på stedet, er vi ikke betænkelige ved. En sådan stikprøvevis kontrol, som vi jo også kender inden for told- og forbrugslovgivningen, må i dag være ganske naturlig, og ingen, som har rent mel i posen, behøver at føle sig utilpas i den anledning.

Finansministeren foreslår også, at der gives ham hjemmel til at fastlægge standardregnskaber inden for særlige brancheområder. Det vil vi også gerne have lejlighed til at studere nærmere i udvalget. I den forbindel-

[Poul Schlüter.]

se vil jeg gerne gøre den bemærkning, at hvis finansministeren vil foreskrive sådan pligt til at føre standardregnskaber, bør det nok kun kunne finde sted efter forhandling med de pågældende erhverv og brancheorganisationer. I og for sig ville jeg foretrække, om man i selve lovteksten indsatte en bemærkning om, at finansministeren skulle føre en sådan forhandling, udelukkende ud fra det synspunkt, at vi jo i de senere år har oplevet en voldsom rationalisering af regnskabsvæsenet. Man tager nye metoder i brug, først og fremmest maskinanlæg, og jeg synes, det er meget vigtigt, at vi, hvis standardregnskaber foreskrives, sikrer, at denne pligt udformes således, at vi ikke giver erhvervslivet en unødigt byrde. Men jeg går ud fra, at vi i udvalget kan se på, om der er mulighed for i selve lovteksten at indsætte en lille bemærkning om, at finansministeren kun kan bruge den hjemmel, han beder om, efter nærmere forhandling med de implicerede erhvervsorganisationer.

I alt væsentligt kan vi tiltræde finansministerens forslag. Vi har den grundopfattelse, at alle fornuftige, praktiske forslag, som kan bidrage til en mere effektiv ligning, vil vi gerne støtte. Det drejer sig naturligvis om at udforme det på en sådan måde, at det ikke slutter med, at den ene halvdel af befolkningen skal kontrollere den anden; det går jeg ud fra at finansministeren også gerne vil kunne tilslutte sig. Alle, som har rent mel i posen, behøver ikke at nære frygt for de nye kontrolregler, som nu foreslås. En anden sag er, at en effektiv kontrollov nok i sig selv vil have en præventiv virkning og — uanset at reglerne ikke fuldt ud altid bruges — bidrage til, at folk, som ikke har rent mel i posen, frygter mere, således at vi får flere indtægter end i dag frem til beskatning. Det er det mål, vi gerne vil bidrage til at opnå.

Formanden: Der er for megen uro i salen; der snakkes for højlydt rundt omkring.

Omman: Om selve lovforslagets indhold, som vi jo stiller os positivt til, skal jeg nøjes med at henvise til de bemærkninger,

der blev fremsat fra mit partis side ved behandlingen i oktober. Men jeg vil gerne takke finansministeren for oplysningerne i fremsættelsen om, at kontrolmæssige oplysninger, som tolddepartementet under sit arbejde kommer i besiddelse af, uden forbehold kan stilles til rådighed for skatte departementet og dermed altså for de skattelignende myndigheder. Det er jo en sag, som har ligget os en del på sinde.

Jeg kan i denne forbindelse ikke tilbageholde en bemærkning om, at hvis den af nogle stærkt ønskede meromsætningsafgift gennemføres, ja, så får en sådan udveksling af oplysninger mellem de to departementer umådelig stor betydning og vil formentlig kunne bevirke, at man i det store og hele kommer skattesnyderiet til livs.

Men hvad nu det kommende skatteår angår, er der vel grund til at bemærke og vel i og for sig sige det så højt, at det også kan høres uden for disse mure, at det allerede bliver sværere at være skattesnyder. Det foreliggende lovforslag skal træde i kraft den 1. januar 1967, og der er jo i øvrigt truffet foranstaltninger til bedre bemanding af amtsligningsinspektorerne og til uddannelse af personale.

Jeg skal på mit partis vegne tilsige en velvillig udvalgsbehandling.

Arthur Jacobsen: Hensigten med denne ændring i loven om kontrol med selvangivelsen er jo at skabe bedre betingelser for en effektiv skatteligning, og det kan vi fra det radikale venstre tiltræde. Men så kan man stillet det spørgsmål: hvornår er ligningen effektiv? Vil vi nogen sinde få svar på dette spørgsmål? Det tror jeg næppe. De senere år har imidlertid vist tendens til bedre regnskaber — vel efter at vi har fået kontrolloven og fået amtsligningsinspektorerne til at følge tingene op.

Der synes i den foreliggende ændring af kontrolloven at være visse fremskridt. Det gælder tilføjelsen til lovens § 1, stk. 2, 2. punktum, som vil give mulighed for oplysninger vedrørende formueforskydninger, og jeg forstår, det er hensigten at kræve, at erhvervsskatteyderne skal opstille en kapitalkonto, hvor der redegøres for de forskellige bevægelser i formuen fra årets begyndelse til årets slutning. § 1, nr. 2, i

[Arthur Jacobsen.]

lovforslaget, som handler om de nærmere regler for udarbejdelse af skatteregnskaber, synes heller ikke urimelig, og jeg er helt enig med hr. Poul Schlüter i, at et vist samarbejde mellem skattemyndighederne og brancheforeningerne vil være på sin plads, for netop i de senere år er erhvervene blevet mere opmærksom på betydningen af en branches gennemsnitstal for brutto- og nettoindkomst, driftsomkostninger og alt det andet, der skal bedømmes, for at man kan finde frem til den rigtige rentabilitet. Jeg tror, der er en vej frem på det område.

Jeg vil gerne i forbindelse med kontrolloven gøre opmærksom på, at det stiller uhyre store krav til revisorerens kvalifikationer at klare disse regnskaber, og mon ikke det høje folketing burde interessere sig for den revisorgerning, der ligger uden for de statsautoriseredes område? Denne kontrollov er nemlig bl. a. afhængig af, at regnskabsfolk med en vis uddannelse, specielt på dette felt, står til rådighed. Det kniber det noget med i øjeblikket, og man må vel sige, at erhvervenes daglige regnskabsposter er grundlaget for en effektiv skatteligning. De principielle skatte spørgsmål som biltildeling, husleje, repræsentation m. v. er jo en helt anden sag.

Hvis finansministeren skal have de omtalte beføjelser i § 1, nr. 1 og nr. 2, vil jeg gøre opmærksom på den usikkerhed, der stadig væk vil være i forbindelse med den årlige ligningslov. Jeg vil håbe, at denne ligningslov vil komme noget tidligere end i år. Jeg er helt klar over, at det vil blive meget vanskeligt i selve loven at nedlægge de ønsker, som en finansminister nu måtte have fra år til år. Vi må håbe, at en forenkling må finde sted på dette område i forbindelse med den kommende skattereform.

Der er ikke tvivl om, at når den nye kommunale inddeling er færdig, vil kommunernes ligningsvæsen være mere slagkraftigt end hidtil. Amtsligningsinspektoraterne har tilført kommunernes ligningsvæsen en værdifuld hjælp, og det samme gælder vel om skatterådene, som desværre lider af mangel på uddannet medhjælp. Fremover må amtsligningsinspektoraternes fornemste opgave være at bistå disse to folkevalgte

organer og at være bindeled til statens ligningsdirektorat.

Endelig er der et spørgsmål angående de større beføjelser i forbindelse med opgivelse af privatforbrug og de uanmeldte besøg. Jeg kunne godt tænke mig, at alle landets skatteborgere kom ind under reglen om, at man skal redegøre for sit privatforbrug — jeg kan se vanskelighederne ved at gennemføre det — for der findes jo også inden for lønarbejdernes rækker nogle, der på andre tider af døgnet har en lille hobby, som heller ikke fremover vil blive registreret. Politiets bistand synes jeg ikke om; jeg tror heller ikke, mit parti synes om det; jeg tror, vi vil finde, at det er en lille smule for hårdt. Men jeg vil gerne i den forbindelse spørge, om den nuværende kontrollovs bestemmelser er blevet brugt i fuldt omfang. Det tror jeg næppe de er, for den stikprøvevise gennemgang af regnskaber, der skal danne grundlag for en dybere undersøgelse, er jo gennem årene blevet hæmmet af de mange spidsfindigheder, man har puttet ind i den årlige ligningslov. Tænk på opsparingsordninger, nedslagsordninger og mange andre ordninger, som har beslægtet ligningskontorernes kvalificerede arbejdskraft; de har i det daglige først og fremmest måttet holde sig alle disse ting fra dørene. Det er en stor opgave at finde frem til det rigtige forhold her.

Men vi vil gerne fra det radikale venstres side medvirke til en løsning, som fremskaffer den rigtige formue- og indkomstopgivelse for alle landets skatteydere.

Niels Westerby: Selv med en gennemførelse af det af den højtærede finansminister fremsatte lovforslag tror jeg ikke at man vil opnå tilstande, så folk siger: nu har vi endelig fået en effektiv og retfærdig ligning. Men jeg kan på mit partis vegne give principiel tilslutning til lovforslaget. Vi har ikke haft lejlighed til at studere det i detaljer på grund af det forcerede tempo, som folketinget arbejder under i disse dage, men det vil vi gøre inden anden og tredje behandling. Der kan være enkelte bestemmelser, og navnlig bemyndigelsernes udformning, som vi vil rette kritik imod, men jeg kan i dag give principiel tilslutning til lovforslaget, da også vi ønsker en effektiv og retfærdig ligning.

[Niels Westerby.]

Jeg tror, vi bliver nødt til hele tiden at huske, at forbrugsbeskatningen og navnlig merværdiafgiften vil være det, som bedst kan bidrage til virkelig at skabe tillid til, at vi har en effektiv ligning. Men dette her må vel siges at være et fremskridt. Vi må imidlertid stadig tænke på bevarelsen af borgernes retssikkerhed over for myndighederne, og der er altså et spørgsmål om den detaljerede udformning af bemyndigelserne; det må vi forbeholde os at se på inden anden og tredje behandling.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Jeg takker for den velvilje, hvormed man har modtaget dette lovforslag, altså stort set. Det er vel egentlig kun venstre, der har været rigtig betænkelig ved det lovforslag, der er fremsat, men også hr. Finn Poulsen gav principiel tilslutning til, at vi skal have en så effektiv og retfærdig ligning som overhovedet muligt. Så gælder det altså om at finde frem til, hvilke regler vi skal have.

Jeg vil lige anholde udtalelsen om, at finansministeren med dette lovforslag har varetaget eller forsøgt at varetage enkelte gruppers interesser — jeg forstod, det særlig skulle være lønmodtagernes interesser. Jeg mener, at det i dybeste forstand netop ikke er en klasseinteresse, der varetages ved dette lovforslag. Det er netop et forsøg på at ligestille de forskellige befolkningsgrupper over for dette at betale skat; det er det, der er selve ideen i lovforslaget. Hvis man vil hævde, at en sådan lovgivning kommer til at varetage en bestemt gruppes interesser, altså lønmodtagernes, som det er sagt, har man jo altså dermed indrømmet helt blankt og åbent, at lønmodtagerne bliver urimelig dårligt behandlet under de nuværende forhold. Det, vi tilsigter, er jo netop en ligestilling af grupperne, og jeg forstod da også på hr. Poul Schlüter, som talte for de konservative, at man var helt enig med regeringen og finansministeren i, at sådan må det være, at det er det, det drejer sig om: at få gennemført en kontrol, således at der bliver lighed for loven, som jeg har sagt det nogle gange, og sådan at borgerne kan føle, at vel betaler de en skat af en vis højde, men de betaler den på lige fod alle sammen i forhold til deres virkelige indtægt.

Med den højde, skatterne er kommet op på efterhånden, må der være en sådan fornemmelse i befolkningen. Det er helt uholdbart, hvis store befolkningsgrupper har den fornemmelse, at de ikke betaler deres skat på lige fod med andre borgere, og vi kan jo ikke komme uden om — det ville da være at lukke øjnene fuldstændig for, hvad folk tænker — at den almindelige opfattelse i det danske samfund i dag er — og jeg tror også, den opfattelse er rigtig — at der ikke er lighed med hensyn til skatteligningen; vi betaler ikke skat efter, hvad vi virkelig tjener. Det, der står på selvangivelsen, er ikke udtryk for det virkelige forhold, for, hvad borgerne tjener, og det er det, det drejer sig om.

Derfor må jeg tilbagevise hr. Finn Poulsens udtalelse om, at vi med dette forslag søger at varetage enkelte gruppers interesse, hvis denne udtalelse vel at mærke skal forstås på den måde, at det er klassepolitik, der her lægges op til. Det er det altså ikke, det er tværtimod et forsøg på at komme væk fra en skatteligning, som efter vor opfattelse er udtryk for en helt urimelig, en helt uholdbar klassepolitik.

Jeg er enig i, at vi i udvalget kan se på disse forskellige ting. Jeg tror ikke, det vil være rimeligt, at jeg her i dag går det alt sammen igennem. Vi havde jo for kort tid siden en temmelig grundig behandling af alle disse spørgsmål; vi kan se på dem i udvalget.

Jeg vil dog gerne gentage, hvad jeg også sagde ved den forrige førstebehandling, fordi hr. Arthur Jacobsen ikke dengang var med, at jeg har givet et helt klart tilsagn om, at erhvervene skal tages med på råd, hvis man skal udforme sådanne regnskaber; det synes jeg er helt naturligt. Om man så skal have en bestemmelse derom direkte i loven, ja, det er muligt. Jeg har ikke noget imod, at der indsættes en sådan bestemmelse, men erhvervene vil blive taget med på råd, selv om der ikke er en sådan bestemmelse i loven. Jeg ville anse det for simpelt hen helt tosset, hvis ligningsmyndighederne skulle arbejde med noget sådant uden at spørge erhvervene, hvordan de synes sådanne regnskaber skal være opdelt.

Jeg er også enig i det, hr. Arthur Jacobsen sagde om arbejdskraften; men det har vi også diskuteret forrige gang. Det er et

[Finansministeren.]

meget vigtigt problem at få uddannet den rigtige arbejdskraft.

Jeg tror også, at hr. Arthur Jacobsen rørte ved et vigtigt spørgsmål, da han talte om revisionen og om revisorer, der ikke er autoriserede. Vi har brug for en masse arbejdskraft på det område, og jeg er enig i, at det ikke altid behøver at være den højst uddannede, den akademiske eller den statsautoriserede revisor, man skal ansætte for at få denne opgave udført hensigtsmæssigt og tilstrækkeligt; det behøver det ikke altid at være. Vi har brug for meget arbejdskraft.

Med hensyn til bestemmelsen om politiets bistand vil jeg lige gentage, hvad jeg sagde første gang, at det, der er tale omher, jo altså kun er tilfælde, hvor en erhvervsdrivende siger til skattemyndighederne, når de kommer: her må I ikke komme ind. Der er jo ikke tale om, at politiet skal løbe i hælene på skattevæsenets folk, hver gang de skal ud at foretage deres arbejde. Det er altså kun i disse ganske få tilfælde, hvor man kan komme ud for, at en erhvervsdrivende siger: her må I ikke komme ind, at politiet skal være der.

Jeg lægger ikke selv nogen stor vægt på dette, men skatteteknikerne har altså fundet det naturligt, at der skulle være en sådan bestemmelse. En tilsvarende bestemmelse om politiets bistand har man jo i forbindelse med toldernes undersøgelse af regnskaber o. s. v. Så synes man, det er naturligt, at der også er en bestemmelse her, og det er det vel også. Det er ikke for mig noget kardinalpunkt, om man skal have denne helt specielle bestemmelse; men jeg vil tro, at hvis man ikke har en sådan, vil folketinget blive nødt til senere at vende tilbage til spørgsmålet, når der viser sig sådanne tilfælde, som jeg har nævnt.

Jeg takker altså for velvillig modtagelse af lovforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til udvalget angående ligningslovforslaget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, be-

tragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13⁴⁰.

Mødet udsat kl. 12⁷.

Mødet genoptaget kl. 13⁴⁰.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om opkrævning af indkomst- og formueskat for personer m. v. (Kildeskat).

(Lovforslaget (nr. 26) findes i tillæg A. sp. 65, fremsættelsen i tidenden sp. 37).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om kommunal indkomstskat.

(Lovforslaget (nr. 37) findes i tillæg A. sp. 753, fremsættelsen i tidenden sp. 41).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Peter Nielsen: Der er jo et gammelt ord, der siger, at tredje gang er lykkens gang, og det er altså tredje gang, vi har førstebehandling af lovforslaget om kildeskat. Ja, der er måske nogle, der vil sige, at det egentlig kun er anden gang, idet anden gang blev afbrudt lidt pludseligt og man kan sige, at dette er fortsættelsen af anden gang. I mellemtiden er luften blevet lidt rensset omkring kildeskatten, kan man sige, og vi kan vel konstatere, at der her i folketinget nu er et stort flertal for kildeskat. Samtidig kan vi vel konstatere, at den modstand, der har været imod kildeskatten, imod, at vi overgik til et mere moderne skattesystem, som andre lande for længst er gået over til, er ganske betydelig svækket.

Jeg ved, at det er blevet sagt, at selv socialdemokratiet, der vel har været forrest i kampen for at få indført et sådant ordentligt og moderne skattesystem, ikke